

Arrest

nr. 220 467 van 30 april 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 januari 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 19 december 2018 tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 januari 2019 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die *loco* advocaten D. MATRAY & S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en in België te zijn aangekomen in 2012.

Op 22 februari 2012 werd verzoeker onder de hoede van de dienst Voogdij van de FOD Justitie geplaatst en op 20 augustus 2012 stelde de dienst Voogdij van de FOD Justitie een voogd aan. Op 30 december 2013 verviel de voogdij van rechtswege.

Op 11 januari 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 11 april 2018 nam de commissaris-generaal de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep dat hiertegen werd aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) resulteert in arrest nr. 212 297 van 13 november 2018 waarbij de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus wordt bevestigd.

Op 19 december 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot beëindiging van het verblijf. Dit is de bestreden beslissing, met volgende motieven:

“(…)

BESLISSING TOT BEËINDIGING VAN HET VERBLIJF

Mijnheer

naam: H.

voornaam: I.

geboortedatum: 01.01.1995

geboorteplaats: T. K.

nationaliteit: Afghanistan

Krachtens artikel 11, § 3, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf, omwille van volgende redenen:

Op 22/02/2012 diende u een asielaanvraag in. Op 11/01/2013 werd u door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) de subsidiaire beschermingsstatus toegekend, een beslissing waarvan u op 14/01/2013 in kennis werd gebracht. Als een gevolg van deze beslissing werd u in het bezit gesteld van een verblijfsrecht van beperkte duur en werd u op 13/03/2013 een A-kaart afgeleverd.

Op 06/03/2018 werd u in het bezit gesteld van een B-kaart, op heden geldig tot 11/04/2022. Op 05/12/2016 werd u door de Correctionele Rechtbank te Gent definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel 5 jaren behalve voorlopige hechtenis wegens opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, met voorbedachtheid.

Op basis van deze informatie werd door de DVZ op 09/02/2018 op basis van artikel 49/2, § 4, eerste lid, tweede zin (en artikel 55/5/1, § 2, 1°) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een verzoek tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus aan het CGVS verstuurd. In het licht van de heroverweging van de geldigheid van uw subsidiaire beschermingsstatus, werd u op 27/03/2018 door het CGVS gehoord, teneinde u de mogelijkheid te bieden elementen voor het eventuele behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus aan te brengen.

Op 11/04/2018 besliste het CGVS uw subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de wet van 15 december 1980 in te trekken, een beslissing waarvan u op 12/04/2018 in kennis werd gebracht. Het CGVS oordeelde dat niet getwijfeld kan worden dat er ernstige redenen voorhanden zijn die de uitsluiting omwille van het plegen van een ernstig misdrijf verantwoorden. Het stelde daarbij ook dat u noch direct noch indirect mag worden teruggeleid naar het district Tagab in de Afghaanse provincie Kapisa en dat een verwijderingsmaatregel bijgevolg niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Op 07/05/2018 diende u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) een schorsend beroep in tegen voormelde beslissing van het CGVS.

Op 13/11/2018 werd de intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus door de RVV bevestigd en bijgevolg is deze intrekking definitief geworden. Gezien uw subsidiaire beschermingsstatus definitief werd ingetrokken op grond van artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de wet van 15 december 1980, staat vast dat de minister of zijn gemachtigde kan beslissen uw verblijf te beëindigen. U werd op 19/11/2018 via een aangetekend schrijven, dat door de DVZ naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister werd gestuurd, uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft ten einde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van het verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (art. 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15/12/1980). U gaf gevolg aan dit schrijven en bezorgde de DVZ een ingevulde vragenlijst met enkele bijlagen. Bij het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf zal rekening worden gehouden met al deze elementen, evenals met alle overige actueel in uw dossier aanwezige elementen. Bij het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf wordt, in toepassing van

artikel 11, § 3, derde lid, van de wet van 15 december 1980, rekening gehouden met de aard en de hechtheid van uw gezinsband, met de duur van uw verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met uw land van herkomst.

We merken op dat u in het kader van uw asielaanvraag d.d. 22/02/2012 verklaarde dat u het Rijk op 21/02/2012 bent binnengekomen. Derhalve stellen we vast dat u het merendeel van uw leven elders dan in België heeft doorgebracht en we werden niet in het bezit gesteld van informatie of elementen waaruit een diepgewortelde integratie in de Belgische samenleving blijkt. Het loutere feit dat u bijna 7 jaar in het Rijk verblijft, volstaat op zich niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken. In de door u ingevulde vragenlijst verklaarde u Nederlands te lezen en schrijven en deeltijds beroeps secundair onderwijs te hebben gevolgd. U verklaarde daarbij verschillende deelcertificaten behaald te hebben. Daarnaast gaf u aan deelcertificaten te hebben behaald voor de module NT2 Treshold Ia en 1B. Tot slot verklaarde u gewerkt te hebben in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet, evenals in het kader van interim tewerkstelling. Ter ondersteuning van uw verklaringen legde u volgende documenten voor: een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur met het OCMW van Kortrijk d.d. 23/07/2015, een loonfiche van uw tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet, verschillende loonfiches voor uw interim tewerkstelling voor de periode 02/04/2018 - 22/04/2018, een schoolattest deeltijds onderwijs d.d. 19/03/2015, een deelcertificaat plaatsing en aansluiting toestellen sanitair d.d. 02/02/2015, een deelcertificaat plaatsing leidingen sanitair d.d. 03/02/2014 en een deelcertificaat van de module NT2 Treshold IA en 2B d.d. 02/02/2015. We merken op dat tewerkstelling en opleiding slechts één aspect van integratie in de samenleving vormt en dat uw inspanningen terzake geen afbreuk doen aan het feit dat u op 05/12/2016 door de Correctionele Rechtbank te Gent definitief veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel 5 jaren behalve voorlopige hechtenis wegens opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, met voorbedachtheid. Uit de motivering van het vonnis van de Correctionele Rechtbank blijkt dat de feiten als bijzonder ernstig gekwalificeerd werden en in hoofde van betrokkene blijf geven van een agressieve en maatschappelijk gevaarlijke ingesteldheid. Indien u alsnog over nauwe banden met de Belgische samenleving zou beschikken, liet u na dit aan te tonen.

Wat uw familiale banden binnen de Belgische samenleving betreft, merken we op dat u in de voormelde vragenlijst verklaarde een alleenstaande man zonder kinderen binnen of buiten België te zijn en geen in België verblijvende familie- of gezinsleden te hebben. U gaf aan dat uw enige familieleden, meer bepaald uw ouders, 5 broers en zussen, in Pakistan verblijven. Derhalve is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf.

Betreffende een verwijdering naar uw land van herkomst, verklaarde u in de voormelde vragenlijst dat de situatie in Afghanistan nog steeds zeer gevaarlijk is en het dorp waar u vandaan komt, nog steeds in oorlog is en er gevechten plaatsvinden. U gaf aan dat uw familie uit Afghanistan gevlucht is. Dienaangaande merken we op dat de huidige beslissing enkel betrekking heeft op uw verblijfsrecht en u geen bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd wordt, waardoor u noch direct, noch indirect naar uw land van herkomst zal worden teruggeleid.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van: "art. art. 11§3 derde lid Vw. de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de hoorplicht, de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en verzoekers rechten van verdediging. Manifeste beoordelingsfout."

Hij licht het middel als volgt toe:

"1.1

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing 1.

1.2

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is. In de bestreden beslissing wordt aan verzoekers verblijf op het Belgische grondgebied echter een einde gesteld overeenkomstig het art. 11§3 tweede lid van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Art. 11§3 tweede en derde lid Vw : “De minister of zijn gemachtigde kan te allen tijde beslissen om het verblijf van de vreemdeling die op grond van artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf van beperkte of onbeperkte duur in het Rijk werd toegelaten, in te trekken of te beëindigen en hem een bevel geven om het grondgebied te verlaten wanneer de internationale beschermingsstatus door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd ingetrokken overeenkomstig de artikelen 55/3/1, § 2, of 55/5/1, § 2 of wanneer de vreemdeling afstand heeft gedaan van zijn internationale beschermingsstatus. Wanneer de minister of zijn gemachtigde een beslissing, zoals bedoeld in het eerste en tweede lid, overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst”. Dat dient te worden vastgesteld dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht, de hoorplicht en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig wordt geschonden, daar verzoeker in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier zijn verweer/argumenten te formuleren. Dat verweerder, alvorens een beslissing te nemen, geenszins voorafgaandelijk voldoende onderzoek heeft verricht. Dat verzoeker, overeenkomstig het art. art. 11§3 derde lid Vw. geenszins mondeling werd gehoord aangaande de “aard en de hechtheid van de gezinsband van verzoeker, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst”. Dat verzoeker geenszins heeft rekening gehouden met alle elementen van het dossier en heeft nagelaten verzoeker mondeling te horen. Dat verweerder in zijn beslissing verwijst naar verzoekers behaalde deelcertificaten en verzoekers tewerkstelling in België doch nalaat in de bestreden beslissing te motiveren waarom verzoekers integratie in de Belgische samenleving geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van verzoekers recht op verder verblijf in België. Verzoeker merkt op dat de vaststelling dat verzoeker op 5 december 2016 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank te Gent tot een gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel voor 5 jaar behalve de voorlopige hechtenis neemt niet weg dat verweerder is en blijft gehouden in de bestreden beslissing te motiveren waarom verzoekers integratie in de Belgische samenleving geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van verzoekers recht op verder verblijf in België. Verzoekers merkt op dat voormelde correctionele veroordeling reeds de grondslag vormde voor de intrekking van zijn subsidiaire beschermingsstatuut doch niet wegneemt dat verweerder, overeenkomstig het art. art. 11§3 derde lid Vw, gehouden is en blijft te motiveren waarom met verzoekers verblijf in België sinds februari 2012 (verzoeker is als minderjarige naar België gekomen), met de door verzoeker met succes gevolgde Nederlandse taallessen en beroepsopleidingen in België en met de vaststelling dat verzoeker geen familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst, Afghanistan, meer heeft, geen rekening dient te worden gehouden bij de beoordeling van verzoekers recht op verder verblijf in België.

1.3

Dat er derhalve sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van het artikel art. art. 11§3 derde lid Vw. van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, van de hoorplicht en van verzoekers rechten van verdediging.”

2.1.2. Verzoeker meent dat de motieven van de bestreden beslissing niet afdoende zijn en verwijst naar artikel 11, §§2 en 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Deze bepalingen luiden:

“§ 2

De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven:

1° [de vreemdeling voldoet niet meer aan een van de in artikel 10 bepaalde voorwaarden;](1)

2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd werd, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven;

3° de vreemdeling, die toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in de hoedanigheid van geregistreerde partner op grond van artikel 10, § 1, 4° of 5°, of de vreemdeling die vervoegd werd, is in het huwelijk getreden of heeft een wettelijk geregistreerd partnerschap met een andere persoon;

4° het staat vast dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend afgesloten werden opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven.

De op het punt 1°, 2° of 3° gebaseerde beslissing mag enkel getroffen worden gedurende de eerste vijf jaar na de afgifte van de verblijfstitel of, in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3 of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend.

De minister of diens gemachtigde kan met het oog op een verlenging of vernieuwing van de verblijfstitel, controles verrichten of laten verrichten om na te gaan of de vreemdeling voldoet aan de voorwaarden van artikel 10. Hij kan op elk moment specifieke controles verrichten of laten verrichten in geval dat er gegronde vermoedens zijn van fraude of dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie tot stand is gekomen om voor de betrokken persoon toegang tot of verblijf in het Rijk te verkrijgen.

De minister of zijn gemachtigde kan, op basis van het eerste lid, 1°, 2°, of 3° geen einde maken aan het verblijf van de vreemdeling die aantoonbaar het slachtoffer is geweest tijdens het huwelijk of het partnerschap van een feit als bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405 van het Strafwetboek. In de andere gevallen houdt de minister of zijn gemachtigde in het bijzonder rekening met de situatie van personen die het slachtoffer zijn van geweld in de familie, die niet langer een gezinscel vormen met de persoon die zij vervoegden en die bescherming nodig hebben. In deze gevallen brengt hij de betrokken persoon op de hoogte van zijn beslissing om geen einde te stellen aan zijn verblijf, op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Indien de beslissing genomen wordt op basis van het eerste lid, 2° en 4°, van artikel 74/20 of van artikel 74/21, kunnen de kosten van repatriëring verhaald worden op de vreemdeling of de persoon die hij vervoegd heeft.

§ 3.

De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 49, § 1, tweede lid, of artikel 49/2, § 2, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf van beperkte duur in het Rijk werd toegelaten, niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven en hem een bevel geven om het grondgebied te verlaten :

1° wanneer de internationale beschermingsstatus door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd opgeheven overeenkomstig de artikelen 55/3 of 55/5. De minister of zijn gemachtigde houdt hierbij rekening met de mate van verankering van de vreemdeling in de samenleving;

2° wanneer de internationale beschermingsstatus door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd ingetrokken overeenkomstig de artikelen 55/3/1, § 1, of 55/5/1, § 1.

De minister of zijn gemachtigde kan te allen tijde beslissen om het verblijf van de vreemdeling die op grond van artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf van beperkte of onbeperkte duur in het Rijk werd toegelaten, in te trekken of te beëindigen en hem een bevel geven om het grondgebied te verlaten wanneer de internationale beschermingsstatus door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd ingetrokken overeenkomstig de artikelen 55/3/1, § 2, of 55/5/1, § 2 of wanneer de vreemdeling afstand heeft gedaan van zijn internationale beschermingsstatus.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een beslissing, zoals bedoeld in het eerste en tweede lid, overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”

Hij voert ook de schending van de formele motiveringsplicht aan.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen. Hij moet kunnen beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de

beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. De aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op basis waarvan deze werd genomen. De juridische grondslag is vermeld: artikel 11, §3, van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing gaat uitgebreid in waarom deze bepaling van toepassing is: de commissaris-generaal heeft beslist tot intrekking van de toegekende subsidiaire beschermingsstatus omdat de uitsluiting is verantwoord doordat verzoeker een ernstig misdrijf heeft gepleegd. Deze beslissing is definitief. Verder wijst de bestreden beslissing op de uitnodiging die werd verstuurd aan verzoeker om alle documenten en elementen aan te brengen, ook deze zoals bepaald in artikel 11, §3, derde lid, van de Vreemdelingenwet: aard en gehechtheid van een eventuele gezinsband, duur verblijf en het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met herkomstland. Vervolgens bespreekt de bestreden beslissing de elementen die verzoeker te kennen gaf.

Verzoeker geeft niet aan met welk element geen rekening is gehouden.

Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. De Raad besluit derhalve dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht, vervat in de aangevoerde bepalingen, wordt niet aangenomen.

2.1.3. Wel betwist verzoeker de inhoud van de motieven van de bestreden beslissing. Hij voert onder meer de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker meent dat rekening moet gehouden worden met zijn integratie en de voorgelegde stukken hieromtrent, de duur van zijn verblijf in België en het feit dat verzoeker geen familiebanden, culturele of sociale banden heeft met het herkomstland.

De bestreden beslissing stelt hierover:

“We merken op dat u in het kader van uw asielaanvraag d.d. 22/02/2012 verklaarde dat u het Rijk op 21/02/2012 bent binnengekomen. Derhalve stellen we vast dat u het merendeel van uw leven elders dan in België heeft doorgebracht en we werden niet in het bezit gesteld van informatie of elementen waaruit een diepgewortelde integratie in de Belgische samenleving blijkt. Het loutere feit dat u bijna 7 jaar in het Rijk verblijft, volstaat op zich niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken. In de door u ingevulde vragenlijst verklaarde u Nederlands te lezen en schrijven en deeltijds beroeps secundair onderwijs te hebben gevolgd. U verklaarde daarbij verschillende deelcertificaten behaald te hebben. Daarnaast gaf u aan deelcertificaten te hebben behaald voor de module NT2 Threshold 1a en 1B. Tot slot verklaarde u gewerkt te hebben in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet, evenals in het kader van interim tewerkstelling. Ter ondersteuning van uw verklaringen legde u volgende documenten voor: een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur met het OCMW van Kortrijk d.d. 23/07/2015, een loonfiche van uw tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet, verschillende loonfiches voor uw interim tewerkstelling voor de periode 02/04/2018 - 22/04/2018, een schoolattest deeltijds onderwijs d.d. 19/03/2015, een deelcertificaat plaatsing en aansluiting toestellen sanitair d.d. 02/02/2015, een deelcertificaat plaatsing leidingen sanitair d.d. 03/02/2014 en een deelcertificaat van de module NT2 Threshold 1A en 2B d.d. 02/02/2015. We merken op dat tewerkstelling en opleiding slechts één aspect van integratie in de samenleving vormt en dat uw inspanningen terzake geen afbreuk doen aan het feit dat u op 05/12/2016 door de Correctionele Rechtbank te Gent definitief veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel 5 jaren behalve voorlopige hechtenis wegens opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, met voorbedachtheid. Uit de motivering van het vonnis van de Correctionele Rechtbank blijkt dat de feiten als bijzonder ernstig

gekwalficeerd werden en in hoofde van betrokkene blijk geven van een agressieve en maatschappelijk gevaarlijke ingesteldheid. Indien u alsnog over nauwe banden met de Belgische samenleving zou beschikken, liet u na dit aan te tonen."

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier en zijn niet kennelijk onredelijk.

Verzoeker gaat eraan voorbij dat het ernstige misdrijf dat hij pleegde niet wijst op een goede integratie in de maatschappij. De bestreden beslissing verwijst naar de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus van de commissaris-generaal. De Raad heeft in zijn arrest nr. 212 297 deze intrekking bevestigd. Dit arrest heeft kracht van gewijsde. Het arrest stelt onder meer:

"(...)

Net als bij de gronden voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus is het doel van de gronden voor uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus namelijk om personen die de aan de subsidiaire beschermingsstatus verbonden bescherming onwaardig worden bevonden, van die status uit te sluiten, en om de geloofwaardigheid van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel te handhaven (HvJ 13 september 2018, C-369/17, punten 43-47 en 51).

2.3. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 5 december 2016 door de Rechtbank van eerste aanleg te Gent werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van één jaar met probatie uitstel van vijf jaar wegens opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, met voorbedachtheid (Landeninformatie, stuk 28, nr. 3).

Het verzoekschrift kan niet ernstig voorhouden dat geen rekening werd gehouden met de aard van de handeling, de werkelijke schade die werd aangericht, de aard van de procedure om de strafmaat te bepalen en de vraag of de meeste jurisdicties de handeling als een ernstig misdrijf aanzien. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt immers dat de commissaris-generaal niet enkel rekening heeft gehouden met de motivatie van de strafmaat, maar ook met het feit dat verzoeker op het ogenblik van de feiten het slachtoffer zelf niet heeft gestoken met een mes. De bestreden beslissing vermeldt nergens dat verzoeker diegene was die het slachtoffer heeft gestoken met een mes. Verzoekers rol als mededader, de voorbedachtheid, en de feiten die verzoeker zelf pleegde, worden hierbij nauwgezet in aanmerking genomen, zoals deze uit het vonnis ook blijken. Ook de overige elementen die verzoeker nog aanhaalt in het verzoekschrift, werden opgenomen in de bestreden beslissing, zodat deze rekening houdt met (i) de strafrechtelijke feiten van 20 oktober 2015, waarvoor verzoeker werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van één jaar met probatie uitstel voor een termijn van vijf jaar (behalve de voorlopige hechtenis), (ii) de vaststelling dat verzoeker zich bereid en gemotiveerd toonde om, middels het naleven van de probatievoorwaarden, verder onder justitieel toezicht aan zijn probleemgebieden te werken, (iii) dat verzoeker zich aan de probatievoorwaarden houdt en (iv) dat hij in België is geïntegreerd. Deze elementen worden niet betwist, maar de Raad treedt de commissaris-generaal bij dat deze elementen en zijn verklaringen geen afbreuk doen aan het oordeel in het vonnis van 5 december 2016. De naleving van de probatievoorwaarden en verzoekers integratie zijn onvoldoende zwaarwichtig om een ander licht te werpen op de beoordeling.

"(...)"

De Raad meent dat, gelet op de ernst van het misdrijf, de voorgelegde elementen van integratie niet opwegen. Zoals de bestreden beslissing stelt, is integratie meer dan het volgen van opleidingen, zowel taallessen als beroepsopleidingen.

Verder wijst de bestreden beslissing erop dat een diepgewortelde integratie niet blijkt: de schoolattesten en gevolgde opleidingen, de loonfiches in het kader van artikel 60 van de OCMW-wetgeving en de interim-contracten en de loonfiches van de tewerkstelling zijn slechts een deelaspect van integratie. De bestreden beslissing antwoordt op de elementen die verzoeker aangaf voor het nemen van de bestreden beslissing.

Bij gebreke aan andere elementen kon de bestreden beslissing kennelijk redelijk stellen:

"We merken op dat tewerkstelling en opleiding slechts één aspect van integratie in de samenleving vormt en dat uw inspanningen terzake geen afbreuk doen aan het feit dat u op 05/12/2016 door de Correctionele Rechtbank te Gent definitief veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel 5 jaren behalve voorlopige hechtenis wegens opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, met voorbedachtheid. Uit de motivering van het vonnis van de

Correctionele Rechtbank blijkt dat de feiten als bijzonder ernstig gekwalificeerd werden en in hoofde van betrokkene blijkt geven van een agressieve en maatschappelijk gevaarlijke ingesteldheid. Indien u alsnog over nauwe banden met de Belgische samenleving zou beschikken, liet u na dit aan te tonen. “

Tevens ging de bestreden beslissing in op de duur van het verblijf van de verzoeker en diens banden met het herkomstland.

De bestreden beslissing merkt op dat verzoeker langer elders verbleef dan in België en stelt:

“Wat uw familiale banden binnen de Belgische samenleving betreft, merken we op dat u in de voormelde vragenlijst verklaarde een alleenstaande man zonder kinderen binnen of buiten België te zijn en geen in België verblijvende familie- of gezinsleden te hebben. U gaf aan dat uw enige familieleden, meer bepaald uw ouders, 5 broers en zussen, in Pakistan verblijven. Derhalve is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf.

Betreffende een verwijdering naar uw land van herkomst, verklaarde u in de voormelde vragenlijst dat de situatie in Afghanistan nog steeds zeer gevaarlijk is en het dorp waar u vandaan komt, nog steeds in oorlog is en er gevechten plaatsvinden. U gaf aan dat uw familie uit Afghanistan gevlucht is. Dienaangaande merken we op dat de huidige beslissing enkel betrekking heeft op uw verblijfsrecht en u geen bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd wordt, waardoor u noch direct, noch indirect naar uw land van herkomst zal worden teruggedleid.”

De bestreden beslissing steunt op feiten die steun vinden in het administratief dossier; er is een correcte beoordeling gemaakt. De bestreden beslissing is kennelijk redelijk.

De materiële motiveringsplicht is niet geschonden.

2.1.4. Verzoeker voert dezelfde grieven aan voor de schending van de zorgvuldigheidplicht, de hoorplicht en de rechten van verdediging.

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken. De overheid moet zich afdoende informeren over alle relevante elementen. Verzoeker toont niet aan met welk dienstig gegeven de verwerende partij geen rekening hield. Dit beginsel is niet geschonden.

De Raad wijst erop dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken, doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). Dit onderdeel is onontvankelijk.

Wat de aangevoerde schending van de hoorplicht betreft, houdt die als beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887). Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker alle kansen heeft gehad om elementen bij te brengen, gelet op de uitnodigingsbrief hiertoe van 19 november 2018, die verzoeker beantwoordde.

Verder blijkt niet uit artikel 11 van de Vreemdelingenwet of uit het beginsel van het hoorrecht dat dit mondeling dient te gebeuren. Ook dit beginsel is niet geschonden.

2.1.5. De Raad besluit dat het eerste middel, zo ontvankelijk, ongegrond is.

2.2. In wat verzoeker een derde middel noemt, feitelijk een tweede middel, voert hij de schending aan van: *“het artikel 8 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 maart 1950) en van het proportionaliteitsbeginsel.”*

Hij zet dit middel uiteen als volgt:

“2.1

Dat, al gevolg van de verzoekers betekende beslissing, verzoeker België, waar hij geïntegreerd is en langdurig verblijft, dient te verlaten.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel. Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt : " 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen". Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel². Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel. Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven. In concreto betekent dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt³. 2.2

Dat de beslissing die een einde stelt aan verzoekers recht op verblijf, genomen ten aanzien van verzoeker, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privé-en gezinsleven, geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissingen. Dat er door verweerder geen enkele grondige afweging is gebeurd.

2.3

Dat nergens in de beëindigingbeslissing op een afdoende manier wordt gemotiveerd waarom in casu, in het kader van de belangenafweging t.a.v. art. 8 EVRM, geen rekening dient te worden gehouden met het privé en gezinsleven van verzoeker in België en met het feit dat hij geen enkele band of familie meer heeft met/in zijn land van herkomst. Verweerder toont ook niet aan dat verzoeker daadwerkelijk een vestigingsalternatief heeft in een ander land dan zijn land van oorsprong, Afghanistan. Verzoeker heeft immers sedert 2012 steeds in België gewoond. 2.4

Er wordt door verweerder ook niet aannemelijk gemaakt dat verzoeker, mede gelet op zijn strafrechtelijk verleden, effectief toegang zou kunnen krijgen tot een ander land, dan Afghanistan, waar hij zijn privé-en gezinsleven kan voortzetten. Dat er in casu schending is van het art. 8 EVRM nu verweerder in zijn beslissing niet op een afdoende manier aangeeft om welke dwingende redenen, nodig in een democratische samenleving, de inmenging in het privé—en gezinsleven van verzoeker vereist is, zeker nu niet vaststaat dat een verwijderingsbeslissing t.a.v. verzoeker niet verenigbaar is met de art. 48/3 en 48/4 Vw. en nu niet daadwerkelijk vaststaat dat verzoeker een vestigingsalternatief heeft in een ander land dan zijn land van oorsprong, Afghanistan.

2.5

Verweerder verwijst de correctionele veroordeling van verzoeker in 2016. Verweerder heeft echter geen enkel grondig onderzoek gevoerd naar het huidige persoonlijke gedrag van verzoeker en het feit of verzoeker actueel, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing geacht wordt nog een gevaar te (kunnen) vormen voor de openbare orde en veiligheid. Dat de loutere verwijzing naar de veroordeling van verzoeker, welke ondertussen reeds dateert van 2016, zonder enig bijkomend persoonlijk onderzoek, op zich geen indicatie is voor de reële kans dat verzoeker in de nabije toekomst geacht te worden de openbare orde of de nationale veiligheid te schaden. Dat geenszins uit de bestreden beslissing op een afdoende manier blijkt of het huidige persoonlijke gedrag van verzoekster een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. Dat door verweerder er geen belangenafweging heeft plaatsgevonden tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een privé-en gezinsleven."

2.2.1. De verwerende partij merkt correct op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsbeslissing is, zoals duidelijk wordt vermeld.

Verder blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij in België geen familie heeft zodat evenmin moet onderzocht worden of het gezins- en familieleven, zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM, een verblijf rechtvaardigen.

Verzoeker houdt voor dat zijn privéleven geschonden is.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven.

Wanneer een schending van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad dan ook in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93). Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië (GK)*, § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is ook een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagegaan worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat hij in België geen familie heeft zodat evenmin moet onderzocht worden of het gezins- en familieleven, zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM, een verblijf rechtvaardigen.

Verzoeker houdt voor dat zijn privéleven geschonden is.

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf, zoals in dit geval, dan stelt het EHRM dat er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven en dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en/of familie- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland (GK)*, § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62). Een controle hierop geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets, waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 113; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 76).

Verzoeker die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privéleven waarop hij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

Het HvJ oordeelt dat de gezondheid evenals de fysieke en morele integriteit behoren tot het privéleven, alsook het recht op persoonlijke ontwikkeling en het recht om contacten/relaties met andere mensen en met de buitenwereld in het algemeen aan te knopen en te onderhouden (EHRM 12 september 2012, *Nada/Zwitserland (GK)*, § 151; zie ook EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en anderen/België*, § 123). Het HvJ heeft hierbij verduidelijkt dat de waarborg van artikel 8 principieel bedoeld is om de ontwikkeling, zonder inmenging van buitenaf, te verzekeren van de persoonlijkheid van ieder individu in de relaties met zijn naasten (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 83).

Met betrekking tot verzoekers morele integriteit toont hij geenszins aan dat er elementen bestaan die daarop wijzen. Verzoeker werd recent veroordeeld tot een zeer ernstig misdrijf.

Verzoeker verwijst enkel naar zijn integratie en de duur van zijn verblijf in België. Deze elementen wegen niet op tegen het gevaar dat verzoekers gedrag teweegbracht en waar een mens fysiek gekwetst werd. De bestreden beslissing stelt op kennelijk redelijke wijze dat de loutere duur van het verblijf op zich niet volstaat om van een doorgedreven integratie in de Belgische samenleving te spreken en dat tewerkstelling en opleiding maar een deelaspect zijn van integratie. Verzoeker kan niet ernstig voorhouden dat niet afdoende werd gemotiveerd in de bestreden beslissing. De bestreden beslissing heeft rekening gehouden met de elementen die haar gekend waren en op proportionele wijze afgewogen dat deze niet volstaan om op te wegen tegen de gevolgen van het ernstig misdrijf dat verzoeker pleegde. Dit onderzoek is grondig uitgevoerd (zie ook punt 2.1.) Het gegeven dat de bestreden beslissing niet spreekt over een vestigingsalternatief is irrelevant, temeer er geen verwijderingsmaatregel is genomen. Ten overvloede: verzoeker stelt dat zijn familie zich thans in Pakistan bevindt.

Waar verzoeker de bestreden beslissing verwijt geen rekening te houden met zijn actueel gedrag, merkt de Raad op dat hij geen elementen kenbaar maakte enerzijds, en dat anderzijds de correctionele veroordeling recent is (*anno* 2016). Verzoeker is slechts vrijgelaten onder bepaalde voorwaarden die nog lopende zijn.

Voor het overige reikt verzoeker evenmin elementen aan die zijn persoonlijke relaties betreffen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Over zijn sociale identiteit maakt verzoeker weinig bekend.

De schending van artikel 8 van het EVRM en van de motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). In dit geval is de verwerende partij overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing. Zij heeft hierbij niet kennelijk onredelijk gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is.

Dit tweede middel is eveneens ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend negentien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN